கொலைகாரி

“கொலைகாரி” சட்டம் குற்றஞ் சாட்டுகிறது. மதி மிகுந்தவர்கள் முதல், அது குறைந்தவர்கள் வரை ஏகோபித்துக் கூறுகிறார்கள், ‘கொலைகாரி’ என்று.

குழந்தைகளைக் கொன்றாள் – ஒன்றா இரண்டா – மூன்று! ஊரார் பெற்றுவிட்ட குழந்தைகளா? இல்லை! அவளே பெற்றெடுத்த குழந்தைகள். தமது மணிவயிற்றிலே, சுமந்து பாதுகாத்து உருவான மூன்று குழந்தைகள். அவள் தாய் – கொலையுண்டது அவளுடைய மூன்று குழந்தைகள் – அதுவும் அவளாலேயே கொலையுண்டன. கொடுமை – அனைவரும் ஒருமித்துக் கூறுவர் இதனை.

ஈ நாடாமல், எறும்பு கடிக்காமல், குளிர் தாக்காமல், குறிப்பறிந்து வேளா வேளையில் பாலூட்டி, மந்தந் தட்டினால் கார உண்டை போட்டு, மாந்தம் கண்டால் மருத்துவரை நாடி, மூன்று குழந்தைகளையும் வளர்த்துவிட்ட தாய் கொன்றாள் – கொலைகாரியானாள்! வேடிக்கை அல்ல – வேதனை தரும் உண்மை நிகழ்ச்சி. தென்காசியிலே நடந்தது இது. தவறிழைத்த குழந்தைகளை, தண்டித்துத் திருத்தும் உரிமை பெற்றுள்ள தாய், தண்டிக்கிறாள் – குழந்தைகள் குற்றமிழைத்ததற்காக அல்ல – குழந்தைகளிடம் வெகுண்டு அல்ல – கொண்டுள்ள பற்றுக்காகவும், வைத்துள்ள வாஞ்சைக்காகவும், குழந்தைகள் மேல் உள்ள பாசம் – கொலைகாரி ஆக்கிறது அவளை!

‘எப்படி மனந் துணிந்தாளோ பாவி’ இரக்கம் தங்களுக்கு மட்டும் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்கள், அளித்திருக்கிறார்கள் இந்த நற்சாட்சிப் பத்திரத்தை!

‘பெற்ற பிள்ளைகளையே கொன்றாளே – அவள் தாயா? பெரும் பேய்!’ இவ்வாறு பேசுகிறார்கள் சிலர். ‘தூக்கு – இவளுக்குச் சர்வ சாதாரணம்; சித்திரவதை செய்ய வேண்டும்

– அதுவே, இந்தக் கள்ளிக்கேற்ற தண்டனை!' ஏதோ நீதி அளிக்கும் பொறுப்புத் தங்களுக்குத்தான் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் அளிக்கும் தீர்ப்பு இது!

''ஆம்! நான் கொலைகாரிதான்! இல்லை என்று எப்படிச் சொல்வது? சில விநாடிகளுக்கு முன் பேசி இருந்தனவே இந்த உருவங்கள் – அந்தச் சிறு கண்கள் நீர்த் திவலைகளைச் சிந்தினவே – 'பசி' என்னும் ஒலி சிறு வாய்களிலிருந்து மிருதுவாக எழுந்தனவே – கைகால்கள்கூட மென்காற்றில் தவழும் பச்சிலைகள் போன்று அசைந்து கொண்டிருந்தனவே – அவ்வளவையும் ஒரு நொடியில் ஒழித்துக் கட்டினவள் நான் அல்லவா? பேசும் பதுமைகளை வெறும் பிணமாக்கிவிட்ட பாவி நான்தானே? பின், நான் கொலைகாரி என்னும் பட்டத்திற்குப் பாத்திரமற்றவளாக எப்படி இருக்க முடியும்?'' இவ்வாறு கொலைகாரியும் எண்ணுகிறாள்.

'பெற்றெடுத்த மூன்று குழந்தைகளைப் பிணமாக்கினேன் ஆம்! கொலைகாரி–கொடியவள்–பேய்–இன்னும் எனக்கு எந்தப் பெயர் வேண்டுமானாலும் வைத்து அழைத்துக் கொள்ளட்டும். நான் குற்றவாளிதான்–அதற்கான தண்டனையும் தரவேண்டியது தான்! ஆனால் – ஆனால்? என் குழந்தைகளிடத்தில், நான் கொண்டிருந்த பாசத்தின் காரணமாகத்தான், ஈ எறும்பு கடிக்காமல் பாதுகாப்புத் தேடுவதற்கு எந்த அன்பு தூண்டுகோலாக இருந்ததோ அதே அன்பின் அடியாகத்தான், பெற்றபொழுது நான் கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு எந்தப் பற்றுதல் தூண்டுகோலாக இருந்ததோ, அதே பற்றுதல் காரணமாகத்தான், என் குழந்தைகளைப் பிணமாக்கினேன். புரிந்து கொள்ளுமா இதனை உலகம்? என் உள்ளத்தில் மறைந்து கிடக்கும் தாய்மையின் தன்மையை, இந்த உலகத்தினரால் அறிந்து கொள்ள முடியாது! தாயின் பொறுப்பும் – கடமையும் தெரிந்துதான், என் குழந்தை களுக்கு நிலையான அமைதியை வலிய வலியத் தேடிக் கொடுத்தேன். நான் தாய் – பிறர் நினைப்பதும் நாவசைப்பதும் போன்று பேயல்ல! என் செயலில் மறைந்துள்ள உண்மையை – அதன் தூய்மையை – செயலால் நிலை நாட்டப்பட்ட என் தாய்மையை அறியாத மக்கள் எதுவேண்டுமானாலும் கூறிக் கொள்ளட்டும், எனக்கில்லை கவலை!''

இவ்வாறு பேசிக் கொண்டது அவள் உள்ளம்.

இன்று, அவளைக் 'கொலைகாரி' என்று தூற்றும் கண்டனக் குரல், அவள் கணவன் வேலையற்றுத் திண்டாடின பொழுது, காண்பவர்களிடமெல்லாம் வேலை கொடுங்கள் என்று மண்டியிட்டுக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டபொழுது, 'ஐயோ பாவம்! மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனாயிற்றே அவன், அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய கடமை உடையவனாயிற்றே, ஏதாவது இவனுக்கு வேலை கொடுப்பதின் மூலம் இவனையும் இவன் குடும்பத்தையும் காப்பாற்றுவோம்' என்று நல்லறிவு கொள்ளாமல், 'எப்படியோ போகட்டும், கெட்டு அழியட்டும், நமக்கென்ன கவலை' என்றிருந்த சமுதாயந்தான், மூன்று சிறு பிணங்கள் தம் கண் முன்னர் இருப்பதைக் கண்டதும், பிணமாக்கிய பேதை – அதுகளைப் பெற்றெடுத்த தாய்தான் என்று உணர்ந்ததும், உரிமை கொண்டாடுகிறது – அவளைக் கண்டிக்க – கொலைகாரி என்று ஏச!

வேலை கிடைக்காத கொடுமையைக் கூறினான், 'சீ, போடா தடியா!' என்று சீறி வீழ்ந்தது சமுதாயம். வாடி வதங்கிப் போய் இருக்கிற வயிற்றைக் காட்டி வாதாடினான், 'வீணனே வேறு இடம் தேடு!' என்று வெடுக்கென்று பேசிற்று சமுதாயம். மனைவி உண்டு என்று கூறி வேலைக்குக் கெஞ்சி நின்றான். 'மனைவி ஒரு கேடா' என்று கிண்டல் செய்தது சமுதாயம். பசியால் வாடும் இளஞ்சிறார் மூவர் உண்டு என்று தனக்குள்ள பொறுப்புணர்ச்சியை விளக்கி வேலை தேடினான், அப்பொழுதாவது இரக்கம் காட்டியதா இந்தச் சமுதாயம்? இல்லை! ஆனால், நீதி பேசமட்டும் அதன் நாக்கு நீண்டு விடுகிறது!

குழந்தைகளின் பரிதாபக் குரல் அதனைக் கண்டு சகிக்காது நீர் பெருக்கும் மனைவியின் கண்கள் – கருணை காட்டாத சமுதாயம் – கணவனை மனமுடையச் செய்துவிட்டது என்பது மட்டுமல்ல, அவனுடைய கடமையிலிருந்து தவறவும் செய்து விட்டது. வீடு வேம்பாயிற்று. மனைவி எட்டியானாள். குழந்தைகள் வேதனையை வளர்க்கும் சின்னங்களாயின; வெளியேறிவிட்டான் வகையற்று!

பெற்ற தாய் எவ்வாறு குழந்தைகளை விட்டுப் பிரிய முடியும்? கட்டினவன் கைவிட்டு விட்டான். கயிறு இருக்கிறது கழுத்தில். அவன் கொடுத்த சுகத்தில் உருவான பலனாக மூன்று குழந்தைகள் இருக்கின்றன. அவைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பும், எப்படிச் சாத்தியமாகும் என்பதால் ஏற்படும்

அவநம்பிக்கையும், அவள் உள்ளத்தில் வேதனை ரூபத்தில் குடிபுகுந்து கொண்டது.

வீடு வீடாக ஏறினாள், நடமாடும் பாவைகளைக் காட்டினாள், அழுதாள், அலறினாள், அகப்பட்டதைக் கொண்டு, சில காலம் குழந்தைகளை உயிரோடு இருக்கச் செய்தாள். தானும் அரை உயிரோடு இருந்தாள். ஆனால், அந்தச் சிலகாலம், தினம் தினம், நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம், தான் பிச்சை கேட்ட நேரத்தில், இந்தச் சமுதாயம் பேசிய பேச்சு, திட்டிய திட்டு, அவளுடைய இருதயத்தைத் தீயாகச் சுட்டது. இருந்தாலும் சகித்துக் கொண்டாள் – அவள் தாயல்லவா – குழந்தைகளுக்காக!

அவளுடைய தொழிலிலே, அவளுக்கு நாளாக நாளாக நம்பிக்கை குறைந்தது. கண்டிப்பாக இன்று சோறு கிடைக்கும் என்ற நிலையற்ற தன்மையில் எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் நம்பிக்கை கொண்டு, தன்னையும், தன் குழந்தைகளையும் காப்பாற்றிக் கொண்டு வாழ முடியும்? குழந்தைகள் எலும்புந் தோலுமாக மாறி இருக்கும் கோரக் காட்சி, 'பசிக்கிறது' என்று கூறுவதற்கும் சக்தி இழந்து உதடசைத்துக் குறிப்பிடும் கொடுமை, பிச்சை கேட்கும் பொழுது பிறர், முகத்தால் அடிக்கும் கொடுமையைக் காட்டிலும், வேதனைத் தரக் கூடியதாக அவளுக்கு இருந்தது. எந்தக் குழந்தைகளின் தோற்றம் தாய்மையின் தன்மையை வளர்த்ததோ, எந்த மழலை மொழி - குறு குறு நடை – தாயின் அன்பைப் பெருக்கிற்றோ, அதே செயல்கள் பட்டினியால் குழந்தைகளிடம் மாற்றமுற்று விடவே, அதனைக் கண்டு சகித்துக் கொண்டு மேலும் உயிர் வாழ்வது, ஒரு தாயின் சக்திக்கு மீறினதாக இருப்பதைக் கண்டாள். இந்தத் துன்பத்திற்கு முடிவு கட்டத் தீர்மானித்து விட்டாள். எவர் தயவும் தாட்சண்யமும் தனது முடிவிற்குத் தேவையில்லை என்று தீர்மானித்து விட்டாள் பேதை! அதற்கான உரிமை, தனக்கு இருப்பதாக உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டாள்.

வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில், தனது முடிவின் மூலம், வெற்றி கிடைத்துவிடும் என்றே நம்பினாள். இன்னும் சில விநாடியில், தன்னால் தாங்க முடியாத வாழ்க்கைச் சுமையை வீசி எறிந்துவிடப் போவதாக மனக்கோட்டை கட்டினாள்.

பத்துத் திங்கள் தனது வயிற்றில் வைத்து வளர்த்து உருவாக்கிய ஒன்றை – பத்தியம் இருந்து பாராட்டி வளர்த்த ஒன்றை – பலநாள் பல இழிச் சொற்களையும் தாங்கிக் காப்பாற்ற

அரும்பாடுபட்ட ஒன்றை – மனம் துணிந்து வீசி எறிந்தாள் கிணற்றில்! கண்ணை இறுக்கி மூடினாள் – தான் பெண்ணாகப் பிறந்ததிலிருந்து மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயாகிக் கிணற்றருகில் நிற்கும் வரையில், தனது வாழ்நாளில் நிகழ்ந்த சம்வங்கள் அனைத்தும், தனது உள்ளத்திரையில் தோன்றி மறைந்ததை உணர்ந்தாள். கண்ணைத் திறந்தாள்! மற்றொரு குழந்தைக்கும் விடுதலை தந்தாள். மூன்றாம் குழந்தையும் நீருக்குள், சென்றது, மரணத்தைத் தழுவ, அவளும் கிணற்றுக்குள் தாவினாள்!

சமுதாயம், அவளைக் கிணற்றுவரையில் துரத்திச் சென்றும், அவளை விட்டுவிட ஒருப்படவில்லை. அவளுடைய பரிதாபமான முடிவு, சமுதாயத்திற்கு இதுவரையில்லாத இரக்கத்தையும் புதிய பொறுப்பையும் கொடுத்து விட்டது. அவளுக்குச் சோறு அளித்து வாழ்வளிக்க மறுத்த சமுதாயம், அவளை இழந்து விடவும் துணிவு கொள்ளவில்லை! சிறு தும்பியைப் பிடித்து, அதன் ஒவ்வொரு காலையும் பிய்த்து எறியும்பொழுது, அது வேதனையைத் தாங்க முடியாமல், மற்ற கால்களை அடித்துக் கொள்ளுவதைப் பார்த்து, ஏதோ சந்தோஷத்தால்தான் அவ்வாறு தும்பி செய்கிறது என்று குழந்தைகள் நினைத்துக் கொள்ளுமாமே, அதே போன்று அவளைக் கிணற்றிலிருந்து வெளியில் எடுத்துவிட்டு இறக்காமல் காப்பாற்றியது சமுதாயம்! ஆனால் மூன்று குழந்தைகளும் இறந்து விட்டன!

கொலை செய்தாள் பச்சம்மாள்! அதுதான் அவள் பெயர், தற்கொலையும் செய்து கொள்ள முயன்றாள்!சிறைச்சாலையிலே தள்ளப்பட்டாள். இ.பி.கோ. 302 — 393 சட்டங்களின் கீழ் குற்றம் சுமத்தப்பட்டாள். குற்றங்களை மறுக்கவில்லை. ஏற்றுக் கொண்டாள். குற்றவாளி என்று தீர்மானித்து நீதிபதி; சட்டத்தில் குறித்துள்ளபடி, உயிருள்ளவரை கடினகாவல் என்று தண்டித்து விட்டார்.

தீர்ப்பளித்த செஸ்ஷனல் நீதிபதி, ‘தான் பெற்ற குழந்தைகளையே கிணற்றில் தள்ளிக் கொலை செய்துவிடும் அளவிற்குத் தாய்மையை மறக்கச் செய்ததற்குக் காரணம் கொடிய வறுமைதான்’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சர்க்கார் கருணைக்கு முழுதும் பாத்திரமானவள் பச்சம்மாள் என்றும் குறித்துள்ளார்.

தண்டனையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மனுச் செய்து கொள்ளப்பட்டது. தங்களுக்கு அதிகாரமில்லை என்று மனுவைத் தள்ளிவிட்ட நீதிபதிகள்,

''இது இருதயத்தைப் பிளக்கக் கூடிய தன்மையுடையது, இந்தக் குற்றவாளி பெருங்கருணைக்குப் பாத்திரமானவள். பயங்கரமான வறுமையின் காரணமாக, தனது மூன்று குழந்தைகளையும், காப்பாற்ற முழுதும் இயலாமல் போகவே, சிறுகச் சிறுகக் குழந்தைகள் பட்டினியால் இறக்கவும் சிலநாள் சென்ற பின் அதே முடிவைத் தானும் அடைவதைக் காண்பதைக் காட்டிலும், ஒரே அடியாகக் குழந்தைகளைக் கொன்று தானும் தற்கொலை செய்து கொள்வதே மேலானது என்று தீர்மானித்து விட்டாள்''

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இந்த நீதிபதிகளும், ஒவ்வொரு குற்றத்திற்கும் ஒவ்வொரு ஆண்டு வெறுங் காவலாகச் சர்க்கார் மாற்றுவது நல்லது என்று கூறியுள்ளார்கள்.

''பயங்கரமான வறுமை'' மனைவி மக்களை விட்டுப் பிரிய வைத்தது கணவனை. அதே வறுமை, மூன்று குழந்தைகளை, தனது கைகளாலேயே கொன்றுவிடும் அளவிற்குத் துணிவைக் கொடுத்தது தாய்க்கு. தனக்கும், தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நெஞ்சுறுதியைக் கொடுத்திருக்கிறது. இந்த உண்மையை – வேதனை தரும் விசித்திரமான போக்கிலே உள்ள இந்த நாட்டில் உள்ள நிலையை நீதிபதிகள் – சட்டத்தின் பாதுகாப்பாளர்கள் எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறார்கள். இதுபோன்ற பச்சம்மாள் ஒருத்தியல்ல, பலர் நாட்டில் இருக்கிறார்கள் என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள் அந்த நீதிபதிகள். பச்சம்மாளின் நிலையையும், அதனால் உண்டான நினைப்பையும், மேற்கொண்டு நடந்த நிகழ்ச்சியையும், இவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் உள்ள – அறுத்தெறிய முடியாத தொடர்பையும், சாதாரண மக்களும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய முறையில், விளக்கிக் கூறி இருக்கிறார்கள். பொறுப்புள்ள நீதிபதிகள், தங்கள் பொறுப்பை நன்கு உணர்ந்து, பச்சம்மாளைக் கொலைகாரி ஆக்கினது, அவளுக்கிருந்த வறுமைதான் காரணம்'' என்று சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்கள். தண்டனை கொடுப்பதோடு, அவர்கள் பணி தீர்ந்தது. ஆனால் நாட்டிலே உள்ள வறுமையை, நல்லவர்களைக் கொலைகாரர்களாகவும் கொள்ளைக்காரர்களாகவும் ஆக்கிவிடும் சக்தி பெற்றுள்ள வறுமையை மாற்றும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியவர்கள் யாவர்? அவர்கள் கூறவில்லை; இருந்தாலும் மறைமுகமாகக் குற்றஞ் சுமத்துகிறார்கள் சர்க்கார் மீது!

பட்டினியால் சிறுகச் சிறுகக் குழந்தைகள் மடிந்திருந்தால் – சிலநாள் சென்றபின் தாயும் அதே முடிவைப் பெற்றிருந்தால், நாட்டை ஆளவந்தார்களை, எவ்வளவு பேர் கண்டிக்க முன் வந்திருப்பார்கள்? வேறு கட்சியினர் ஆட்சியில், இந்த நிகழ்ச்சி நேர்ந்திருக்குமானால், இந்த ஆளவந்தார்களுக்கும், இவர்களைத் தாங்கி நிற்கும் ஏடுகளுக்கும், இதற்குள் நாக்கும், பேனாவும் நீண்டு போயிருக்குமே! கண்டன அலைகள், சரமாரியாகக் கிளம்பி இருக்குமே! மக்கள் ஆட்சி முறையின் நுணுக்கங்களையும் – கடமைகளையும் விண் அதிர மேடைகளிலே பேசி இருப்பார்களே! அதிகாரத்தை விட்டு அகலுங்கள் என்று ஆர்ப்பாட்டம் புரிந்திருப்பார்களே! ‘கருணை காட்டத் தகுதியுடையவர்’ என்று நீதிபதிகள் குறிப்பிடும் அளவோடு அன்றோ, இந்த நிகழ்ச்சி முடிவெய்தி விடுகிறது!

வறுமை, நாட்டில் இருக்கிறது; அதன் விளைவாகப் பச்சம்மாள் பலர் தோன்ற முடிகிறது, என்று குறிப்பிடுகிறார்கள் நீதிபதிகள். சட்டத்தைப் பாதுகாப்பவர்கள் அவர்கள். சர்க்காருக்குச் சங்கடம் விளைவிக்கும் நோக்கமுடையவர்கள் அன்று. சர்க்காரைக் கவிழ்த்து விட்டு, அந்த இடத்தில் தாங்கள் அமர வேண்டும் என்னும் சதிமதி அவர்களுக்கு இருப்பதாக எவரும் கூறத் துணியார். பொதுமக்கள் பிரதிநிதிகள் என்று சட்டசபையில் வீற்றிருக்கும் சில பிரகிருதிகள் தங்கள் கடமையை உணர்ந்து, நாட்டிலுள்ள உண்மையான நிலையை எடுத்துக் காட்டத் தவறிவிட்ட நாட்டின் கேவல நிலையை, சர்க்காருக்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள் நீதிபதிகள்.

சென்னை சர்க்காருக்குக் கருணை காட்டுமாறு மனு ஒன்றை சமர்ப்பித்திருந்தாள் பச்சம்மாள். அதுபற்றி விளக்கம் கோரும் வினாவொன்று எழுந்தது சட்டசபையில். வெகு அலட்சியமாக மந்திரி மாதவமேனன், ‘கணவன் கைவிட்டானாம் – வறுமையாம் – மூன்று குழந்தைகளைக் கொன்றாளாம் – தற்கொலை செய்ய முயன்றாளாம்’ – இவ்வாறு அலட்சியமாகக் கூறுவதோடு இருந்து விட்டார். கேட்டவருக்கும், மற்ற அங்கத்தினர்களுக்கும் இது பரிதாபத்துக்குரியதாகவோ, பரபரப்பைத் தரக்கூடிய சம்பவமாகவோ படவில்லை. இந்த சர்க்காரிலே ஒரு பிரஜை, வறுமையால் அவதிப்படுவது கொலைகாரியாக மாறுவது, ஆட்சியாளருக்குக் களங்கத்தை உண்டாக்கக் கூடியதாயிற்றே என்பதை அவர்கள் எண்ணிப்

பார்க்கவில்லை. அலட்சியமாக மந்திரி கூறுகிறார் – அதுபற்றிக் கவலை தமக்கில்லை என்று அங்கத்தவர்கள், மாத முடிவை எதிர் நோக்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், இது மக்கள் ஆட்சி, மறந்து விடாதீர்கள்!

பச்சம்மாள் நீதிபதி நிலையில் இருந்தால், தன்னைக் கொலைகாரியாக மாற்றிய சமுதாயத்தையும், தன்னைப் பற்றி கவலையுற்று இருந்த சர்க்காரையும், தான் குற்றம் செய்த பின்னர் 'கொலைகாரி' என்று எள்ளி நகையாடிய சமூகத்தையும், தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டிய கடமை ஆளவந்தார்களுக்கு இருக்கிறது என்பதை உணர்த்தாது தண்டனை கொடுக்க மட்டும் சக்தியுடைய சட்டத்தையும், குற்றவாளிக் கூண்டில் அல்லவா கொண்டு வந்து நிறுத்தி இருப்பாள்? தனது மக்களைக் காக்க வழிவகுக்க வகையற்ற சர்க்காருக்கு, மக்கள் அனைவருக்கும் பிழைப்பளிக்கும் பொறுப்பற்ற சர்க்காருக்கு, மக்களைத் தண்டிக்க மட்டும் உரிமை எங்கிருந்து வந்துவிட்டது என்றல்லவா கேட்டிருப்பாள்? மக்கள் சர்க்கார் என்ற பெயர் பொருந்தாது இந்த சர்க்காருக்கு என்றல்லவா தீர்ப்பளித்திருப்பாள்?

'கொலை – களவு நாட்டில் தவிர்க்கப்பட வேண்டுமானால், வறுமையை நாட்டை விட்டுத் துரத்தி அடியுங்கள். அப்பொழுது தான் மக்கள், மக்கட் பண்புடன் வாழ்வார்கள். அதற்கான நல்லாட்சியை நாட்டில் நிறுவுங்கள்!' ஆளவந்தார்களுக்கு அவளிடும் கட்டளை – இல்லை – வேண்டுகோள்.

இந்த வழக்கு விபரம் 19-12-1948 'மெயில்' பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.

19-12-1948

❄ ❄ ❄ ❄ ❄